

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3282/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против туженог „Комерцијална банка“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 384/20 од 11.03.2020. године, на седници већа одржаној 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 384/20 од 11.03.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 384/20 од 11.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 384/20 од 11.03.2020. године жалба туженог је одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Сомбору П 79/19 од 28.11.2019. године је потврђена. Првостепеном пресудом, у ставу првом изреке, утврђена је ништавост члана 8. став 1. уговора о кредиту од 12.06.2006. године, закљученог међу парничним странкама, којим је прописана обавеза корисника кредита да плати накнаду за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење. Ставом другим изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 32.625,00 динара са законском затезном каматом од 22.06.2006. године до исплате, а ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.880,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се његова ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у

интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране одредбе закона, ревизијски суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог.

Побијана пресуда не одступа од правног схватања о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда дана 22.05.2018. године. Према том правном схватању, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али је услов њихове пуноважности да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужени, на коме је био терет доказивања, није пружио доказ да је приликом закључења уговора са тужиоцем поступао на напред описани начин. Следи да побијана пресуда не одступа од судске праксе у овој врсти спора. У конкретном случају не постоји ни потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба за новим тумачењем права.

Из наведених разлога и на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. Закона о парничном поступку, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости и неосновано обogaћење, а тужба је поднета дана 18.01.2019. године. Вредност предмета спора износи 32.625,00 динара, односно 275,60 евра према средњем курсу Народне банке Србије за 1,00 ЕУР на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности.

У овој врсти спора ревизија није дозвољена, сходно члану 479. став 6. Закона о парничном поступку, па је применом члана 413. истог закона, одлучено као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа – судија

др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић